

Linda Dielemans

Huis . . aan de rivier

parade

met tekeningen van Aron Dijkstra

Linda Dielemans

Huis aan de Rivier

met tekeningen van Aron Dijkstra

parade

In het kader van Schiedam viert 750
wordt dit boek uitgereikt aan alle leerlingen
van de Schiedamse basisscholen.

Met dit gezamenlijke initiatief willen
boekhandel Post Scriptum, uitgeverij Parade en de Bibliotheek Schiedam
alle jonge Schiedammers een bijzonder cadeau geven.

Deze uitgave werd mogelijk gemaakt dankzij een genereuze
bijdrage van hoofdsponsor **Schiedam viert 750**

Aanvullende steun is verleend door

Elise Mathilde Fonds Fonds Historische Publicaties Schiedam

Tekst © 2025, Linda Dielemans
Illustraties © 2025, Aron Dijkstra

ISBN 978 94 93408 08 1

I

Arnout, 1275

‘Arnout, waar zijn de kammen? Ik weet zeker dat ik ze hier had neergelegd.’

Arnout gluurde achterom naar oom Nicolaas en haalde zijn schouders op, terwijl hij gedachteloos plukte aan de vieze wol in zijn handen. Dat was zijn taak vandaag. Het vuil eruit pluizen.

‘Ik weet het niet, oom,’ antwoordde hij beleefd. ‘Misschien liggen ze toch ergens anders dan u dacht? Of heeft Hendrik ermee gewerkt?’

Hendrik was de oudste zoon van oom Nicolaas. De zoon die zijn taken al af had voordat zijn vader erom kon vragen. De zoon die altijd meer deed dan nodig was. De perfecte zoon. Arnout snoof. Om misselijk van te worden. Maar aan de andere kant, Hendrik was ook het perfecte lokaas. Zeker als oom Nicolaas weer eens iets kwijt was, zoals nu. En dan kon Arnout ontsnappen.

Oom Nicolaas gromde en stampde langs de achteringang het huis uit richting het water, waar Hendrik bezig was met het wassen en te drogen hangen van de wol die Arnout vanochtend had schoon geplukt. De wol die oom Nicolaas ophaalde of afgeleverd kreeg, zat altijd vol stukjes opgedroogde mest, blaadjes en stro. En dat moest

Arnout eruit halen. Eigenlijk zou hij daar best tevreden mee moeten zijn, want als hij dit niet deed, moest hij de hele dag volle manden heen en weer sjouwen van en naar de gracht. Hij kreeg er altijd rugpijn van – soms zo erg dat hij 's avonds niet kon slapen. Maar hij had zo'n ontzettende hekel aan dit gepluis en gepluk! De wol stonk, was vies en vet en liet zijn handen jeuken. Hij wilde dat zijn moeder nooit naar Nieuwerschie was gegaan. Hij wilde dat zijn vader nog leefde.

Toen Arnout er zeker van was dat oom Nicolaas niet meer om het hoekje zou kijken, kwam hij langzaam overeind. Aan de andere kant van de kamer zaten tante Maria en zijn moeder te spinnen, samen met zijn zusjes Agete en Elisabeth. De vrouwen waren diep in gesprek, en de meisjes van acht en vier jaar oud waren aan het spelen in plaats van wat ze moesten doen: plukken wol aangeven uit de manden waarnaast ze zaten. Als hij stil was, en snel, zou hij weg zijn voordat iemand het in de gaten had. Hij sloop naar de wand, waar hij – hoopte hij tenminste – met de schaduwen versmolt en als een onzichtbaar briesje naar buiten waaide.

‘Hé! Waar is Arnout?’ hoorde hij oom Nicolaas nog vragen. Arnout grijnsde. Te laat. Hij was al buiten.

Hij rende over de dijk en sprong in vier grote passen over de flauwe helling naar beneden richting de kerk. Hij sprintte over het eerste, en toen het tweede houten bruggetje over de sloten die de belangrijke gebouwen scheidden van de huizen langs de dijk: de kerk, het gasthuis, en het huis van de begijnen. Daar zou Clara zijn. Als hij naar de zon keek, half verborgen achter dikke, witte wolken, zou ze bijna klaar zijn met de lessen van vandaag. En dan had ze vast wel zin in een potje kootwerpen. Verschrikt voelde Arnout aan zijn riem. Hij had ze toch wel bij? Maar zijn vingers vonden al snel het gladde, soepele leer van de vertrouwde buidel waarin hij zijn koten bewaarde. Ze waren van zijn vader geweest, de koten én de buidel. Als hij die zou kwijtraken... Hij moest er niet aan denken.

Arnout verborg zich om de hoek van het grote bakstenen huis waarin de vrome vrouwen samenwoonden, en gluurde eromheen. Hij hoefde niet lang te wachten. ‘Hé, Clara!’ riep Arnout vanuit zijn schuilplek, en dook toen snel weer achter het gebouw. De begijnen vonden het niet fijn als er een jongen bij de meisjes in de buurt kwam. De jongens hadden hun eigen lessen, zeiden ze altijd, dus hadden die bij de meisjes niets te zoeken.

Maar Arnout ging niet eens naar school. Hij moest zijn oom helpen met de wol, en dat was dat. En hij zou nooit meer dan een knechtje zijn. Want Hendrik stond allang klaar om het werk van zijn vader over te nemen. Niet dat Arnout dat wilde. Maar toch.

‘Ik dacht dat je niet zou komen vandaag!’

Clara was net iets ouder dan hij, maar daar zag je niets van. Ze was klein voor haar leeftijd. Ze had grote, donkere ogen en zwarte krullen, die altijd onder haar witte kapje uit piepten. Hoe later op de dag het was, hoe meer krullen er ontsnapten. Hoe meer hoe beter, vond Arnout.

‘Ik ben gevlucht,’ zei hij met een grijns. ‘Heb je je koten?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Clara, en ze sloeg met haar platte hand op de buidel aan haar eigen riem. ‘Waar gaan we naartoe?’

‘Naar het kasteel?’ vroeg Arnout hoopvol.

‘Hm,’ bromde Clara. ‘En als ik nou eens een keer niet dichtbij huis wil spelen?’

‘Dat snap ik,’ zei Arnout ongeduldig. ‘Echt waar. Maar hier vindt oom Nicolaas me zo. Als ik een keer niet gevlucht ben, maar gewoon vrij, spelen we bij de kerk. Goed?’

Clara keek nog even bedenkelijk, maar toen zuchtte ze en liet haar schouders hangen.

‘Goed dan,’ zei ze. ‘Maar ik houd je aan je belofte. Volgende keer bij de kerk!’

Arnout knikte plechtig. ‘Volgende keer bij de kerk.’

‘Twee werelden, één stad, verbonden door de tijd.’

In 1275 probeert de twaalfjarige Arnout zijn weg te vinden in het groeiende stadje Nieuwerschie. Zijn leven wordt beheerst door regels en verwachtingen, maar het enige wat hij wil, is vrij zijn. Wanneer een onhandige worp met een speelkoot een ruit van het kasteel van vrouwe Aleida verbrijzelt, zet hij een reeks gebeurtenissen in gang die zijn toekomst voor altijd zullen veranderen.

Zevenhonderdvijftig jaar later, in 2025, voelt Emine zich steeds minder thuis in haar eigen wereld. Haar toevlucht is Medieval City, een online spel waarin ze samen met haar vriendin Robin een middeleeuwse stad bouwt. Maar wanneer haar ouders haar laptop afpakken, wordt ze gedwongen opnieuw haar weg in de echte wereld te vinden. Kan de geschiedenis van haar eigen stad haar daarbij helpen?

